

בכורות פרק ג הלוקח בהמה דף כג

לאכילה ונטמאה נשאת בטומאתה עד לשיעור שאינה ראויה לאכילת כלב.

הקונה מעם הארץ ציר של דגים שמעורב בו מים משיקו למקווה לטהרו ומותר לתבל בו את לחם בטהרה, אבל חששו חכמים שיש בציר כמעט מחצית מים וקצת יותר ממחצית ציר ולכן לשיטת ר' ירמיה שטומאה שבטלה ברוב חוזרת ונעורה אם נפל בה טיפת מים ונהיה מחצית מים אינם בטלים וחוזר הציר ונטמא, ולשיטת אביי שטומאה לא חוזרת ונעורה אם נפל לציר טיפת מים טמאים מטמאים את כל הציר. גרסה נוספת בגמ' שחששו חכמים שיש בציר מחצית מים והיות ונופל לתוכו טיפת מים נהיה רוב מים ולכן אינו בטל אבל במחצית מים לא החמירו חכמים משום שטומאת עם הארץ מדרבנן וטומאת משקים מדרבנן.

אפר פרה אדומה מטמא שכתוב "והנוגע במי הנדה יטמא", אם התערב אפר פרה אדומה באפר רגיל אם הרוב מאפר פרה מטמא ואם הרוב אפר רגיל אינו מטמא, ר' ירמיה סובר שטומאה שהתערבה בטהרה אינה בטלה לגמרי ויכולה לחזור ולהתעורר ולכן תערובת האפר אמנם אינה מטמאה במגע שהולכים אחר הרוב וסביר לומר שלא נגע בשיעור כזית מאפר הפרה אבל הנושא את כל התערובת טמא במשא שלא בטלה.

נבילה מטמאה במגע ומשא, אם התערב מיעוט בשר נבילה ברוב בשר שחוטה הולכים אחר הרוב ואינו מטמא, היות ונחשב מין בשאינו מינו שבשר שחוטה לא יכול לטמא במגע ומשא כנבילה, לשיטת ר' ירמיה אמנם התערובת אינה מטמאה במגע אבל מטמאה במשא היות והטומאה לא בטלה.

במשנה כתוב דעת ראב"י שבהמה היולדת חררה דם נפטר מכל, ושנה ר' חייא שאינה מטמאה לא במגע ולא במשא והסביר ר' יוחנן משום שהמיעוט בשר שהתמעך בחררה בטל ברוב דם, לשיטת ר' ירמיה חררה לא מטמאה במשא משום שהבשר הרקיב ואינו ראוי לאכילת גר וסובר כדעת בר פדא שנבילה שאינה ראויה לאכילה אינה מטמאת במשא. שנחלקו בלימוד הפסוק "לא תאכלו כל נבלה לגר אשר בשעריך תתנה ואכלה" בר פדא אמר שהראוי לאכילת גר נקרא נבילה ושאינו ראוי לאכילה אינו קרוי נבילה ואינו מטמא במשא, ור' יוחנן מיעט רק אם לא היה ראוי מתחילתו לאכילה כגון בהמה שהסריחה קודם מיתתה אבל אם הייתה ראויה